

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., v právní věci žalobce: **H. B.**, nar., st. příslušnost, naposledy pobytem, zastoupen Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem, se sídlem Dušní 907/10, Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje**, odbor cizinecké policie, se sídlem Cejl 62b, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 30. 3. 2016, č. j. KRPB-61443-34/ČJ-2016-060026-50A,

t a k t o:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Žalobce se domáhá zrušení rozhodnutí žalované ze dne 30. 3. 2016, č. j. KRPB-61443-34/ČJ-2016-060026-50A (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo rozhodnuto o prodloužení zajištění žalobce ve smyslu § 129 odst. 6 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a to o 30 dnů, tj. do 11. 5. 2016, za účelem jeho předání do příslušného členského státu Evropské unie (dále také „EU“) podle Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“ či „Dublinské nařízení“).

II. Napadené rozhodnutí

Žalobce byl dne 11. 3. 2016 v 00:05 hod. kontrolován v mezinárodním vlaku EN 406 Chopin na trase Wien – Berlin v žel. stanici Břeclav hlídkou Policie ČR. K prokázání své totožnosti nepředložil žádný cestovní doklad, pouze jízdenku do Berlína. Nepředložil žádné vízum ani povolení, které by ho opravňovalo ke vstupu a pobytu na území ČR. Na základě lustrace v systému AFIS a EURODAC bylo zjištěno, že podle otisků prstů byla nalezena shoda se záznamem č. HU1330022138983 (*pozn. krajského soudu: ze správního spisu vyplývá, že jde o ID č. HU1330022098395*), z něhož žalovaná dovodila, že žalobce požádal o azyl na území Maďarska.

V rámci správního řízení o uložení povinnosti opustit území ČR podle § 50a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců byl se žalobcem sepsán protokol o výslechu, z něhož vyplynulo, že je státní příslušník Íránské islámské republiky jménem H. B., narozen dne Uvedl, že je svobodný a že z Íránu odešel z náboženských důvodů, neboť asi před rokem konvertoval ke křesťanství. Cestoval přes Turecko, Řecko až na makedonské hranice. Přes ně se dostal pěšky do Srbska a pak do Maďarska, kde ho zachytila maďarská policie a odvezla ho do nějakého záchytného tábora, kde požádal o azyl. Pak byl převezen do tábora pro uprchlíky, kde měl čekat na výsledek azylového řízení. Z něho však odešel a vlakem se dostal do Vídně, odkud chtěl pokračovat do Berlína. Vůbec nevěděl, že je v ČR, chtěl jet přímo do Německa. V ČR zůstat nechce, ale také se nechce vrátit do Maďarska, neboť jsou tam nehumánní podmínky. Dále uvedl, že nemá finanční prostředky na zaplacení záruky ani nemá nikoho, kdo by záruku složil.

Žalovaná z uvedených skutečností dovodila, že Maďarsko je zemí příslušnou k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu a je v souladu s čl. 18 odst. 1 písm. b) Nařízení Dublin III povinno přijmout žalobce zpět za podmínek stanovených v tomto nařízení. Žalovaná dále odkázala na čl. 28 odst. 2 nařízení Dublin III a § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců a uvedla, že dospěla k závěru, že v případě žalobce existuje nebezpečí útěku. Z těchto důvodů byl na základě rozhodnutí ze dne 11. 3. 2016, č. j. KRPB-61443-19/ČJ-2016-060026-50A (dále jen „prvotní rozhodnutí o zajištění“), žalobce dle ust. § 129 odst. 1 a 3 zákona o pobytu cizinců zajištěn na dobu 32 dnů, tj. do 11. 4. 2016, za účelem předání do Maďarska.

Žalovaná v napadeném rozhodnutí uvedla, že dne 16. 3. 2016 obdržela informaci z Odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra ČR (dále jen „OAMP“), že v případě žalobce byl zahájen postup podle nařízení Dublin III. Dne 16. 3. 2016 byla odeslána žádost o přijetí žalobce zpět do Maďarska a dne 30. 3. 2016 byla stanovena odpovědnost Maďarska uplynutím lhůty pro odpověď. Na základě těchto skutečností bude žalobci ze strany OAMP předáno rozhodnutí o přemístění a bude zajištěna realizace transferu do Maďarska. Od okamžiku akceptace začíná dle čl. 28 Dublinského nařízení běžet šestitýdenní lhůta, v níž je nutno přemístění cizince uskutečnit. Z uvedeného důvodu považovala žalovaná za nezbytné prodloužit dobu zajištění žalobce.

Žalovaná posuzovala i možnosti využití mírnějších opatření, konkrétně zvláštních opatření za účelem vycestování podle § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců, avšak dospěla k závěru, že by tato opatření nebyla v případě žalobce účinná. Naopak, uložení zvláštního opatření by byl ohrožen výkon jeho předání a takové opatření by bylo neúčinné. Mimo to žalobce nedisponuje dostatečnými finančními prostředky k tomu, aby mohl samostatně vycestovat zpět do Maďarska.

Dále se žalovaná zabývala tím, zdali je předání žalobce potenciálně možné a zdali nebude nepřiměřeně zasaženo do jeho soukromého a rodinného života. K tomuto uvedla, že žalobce je v produktivním věku a nemá žádné zdravotní problémy. V ČR dosud nikdy nebyl a nežijí zde žádní jeho příbuzní či přátelé. ČR pro něj nebyla cílem cesty, nýbrž pouze tranzitní zemí při snaze dostat se do Německa. Žalobce nemá dostatek finančních prostředků na ubytování a obživu a s ohledem na absenci dokladů je vyloučeno, aby si byl schopen finanční prostředky na území ČR legálně obstarat. Jeho dalším zajištěním a případným následným předáním do Maďarska tedy nebude nepřiměřeně zasaženo do jeho soukromého a rodinného života. Pokud se jedná o předání do Maďarska, konstatovala žalovaná, že tomuto postupu ničeho nebrání. Maďarsko je bezpečným státem, který se zavázal sdílet hodnoty uznávané Evropskou unií. Žalovaná tak nepředpokládá, že by žalobci hrozilo v souvislosti s návratem do Maďarska jakékoliv nelidské či ponižující zacházení. Žalovaná tedy shrnula, že jí nejsou známy žádné překážky, které by bránily předání žalobce do Maďarska.

Při rozhodování o délce doby zajištění žalovaná uvedla, že vycházela z toho, že dne 16. 3. 2016 byla zaslána žádost o převzetí do Maďarska. Poukázala na čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III a uvedla, že šestitýdenní lhůta, která současně zasahuje do doby stanovené výrokem prvotního rozhodnutí o zajištění, končí dne 11. 5. 2016. Lhůta pro zajištění stanovená prvotním rozhodnutím o zajištění končí dne 11. 4. 2016 a konec šestitýdenní lhůty s ohledem na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2015, sp. zn. 7 Azs 11/2015 vychází na den 11. 5. 2016. V této lhůtě bude podle názoru žalované přemístění žalobce reálné.

III. Žaloba

V žalobě ze dne 29. 4. 2016 žalobce uvedl, že napadené rozhodnutí považuje za nezákonné, neboť směřuje k nepřípustnému účelu, jímž je předání žalobce do Maďarska. Žalobce zdůrazňuje, že Maďarsko není schopno zabezpečit řádný průběh azylové procedury a jsou v ní dány systematické nedostatky, které činí vydání za účelem azylového řízení do Maďarska nepřípustným. Pokud je tedy účelem zajištění předání žalobce do Maďarska, je nepřípustným již samotné zajištění. Žalobce zde odkázal na čl. 3 bod 2 pododstavec 2 Dublinského nařízení. Podle údajů Eurostatu bylo v roce 2015 v Maďarsku podáno 176 900 žádostí o mezinárodní ochranu, což způsobuje zahlcenost azylového systému. Maďarsko reagovalo na vyšší nápad žádostí o mezinárodní ochranu nepřípustným snížením standardu azylových řízení, které probíhá toliko formálně. Podle údajů Eurostatu v září roku 2015 nebylo dosud vyřízeno 107 420 žádostí, v říjnu 77 645 a v listopadu 53 585 žádostí. Vzhledem k tomu, že do září 2015 se počet žádostí o azyl v Maďarsku neustále snižoval a maďarské úřady byly schopny vyřídit přibližně 5000 žádostí ročně, je zřejmé, že došlo k zásadnímu snížení standardu azylového řízení, ale nikoliv k zefektivnění azylové procedury.

K tomu žalobce konkrétněji uvedl, že i podle zprávy projektu AIDA (Azylum information Database) z října 2015 v případě žadatelů o mezinárodní ochranu, kteří do Maďarska přišli ze Srbska (žalobce rovněž přišel ze Srbska) jsou jejich žádosti na základě nařízení vlády č. 191/2015 a § 9 maďarského zákona o azylu č. 80/2007 odmítnuty ve zkráceném řízení jako nepřípustné. Proti rozhodnutí o nepřípustnosti žaloby se lze bránit u soudu, a to v extrémně krátké sedmidenní lhůtě (žalobce zde odkázal na nález Ústavního soudu č.j. Pl. ÚS 17/09 ze dne 1. 12. 2009, který se zabýval sedmidenní lhůtou k podání žaloby v českém azylovém zákoně). Podle § 53 maďarského zákona o azylu v řízení o žalobě proti rozhodnutí o nepřípustnosti žádosti o mezinárodní ochranu nelze uvádět žádné nové skutečnosti a soud o žalobě musí rozhodnout do osmi dnů. Proti rozhodnutí nejsou přípustné

žádné opravné prostředky. Je pak notorií, že azylové řízení v Srbsku nesplňuje základní požadavky kladené na azylové řízení a tudíž je zcela nepřijatelné. Podle zprávy UNHCR z roku 2012 není možné považovat Srbsko za bezpečnou zemi a i podle zpráv Human Rights Watch dochází v Srbsku k porušování práv žadatelů o azyl, které dosahuje intenzity nelidského a ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie. Žalobce rovněž odkázal a citoval z rozsudku Krajského soudu v Praze č. j. 49 Az 109/2015-74 ze dne 14. 1. 2016, v němž se tento zabýval přijatelností transferu cizince do Maďarska. Žalobce dále odkázal i na zprávu „Crossing boundaries, The new asylum procedure at the border and restriction to accessing protection in Hungary“ vypracovanou ve spolupráci European Council on Refugee and Exiles a Asylum Information Database podle stavu k 1. 10. 2015, kterou navrhl k provedení důkazu. Podle této zprávy je zřejmé, že proces vyřizování azylu je v Maďarsku zcela formální a nedostatečný, azylové řízení probíhá mnohdy pouze několik hodin, žadatelům není poskytnuta efektivní právní pomoc a řízení končí rozhodnutím o neudělení azylu a vrácení žadatelů zpět do Srbska.

Žalobce tedy shrnuje, že tvrzení žalované o tom, že Maďarsko je bezpečnou zemí dodržující právní předpisy týkající se ochrany uprchlíků, je nepodložené a nepravdivé. S ohledem na nedostatky, jimiž maďarská azylová procedura trpí, je pak zajištění za účelem předání do Maďarska zcela nepřijatelné. Pro úplnost žalobce dodává, že je mu znám obsah usnesení Ústavního soudu ze dne 12. 1. 2016, sp. zn. III. ÚS 3561/15, avšak toto usnesení není rozhodnutím meritorním a není tedy závazné ani pro účastníky řízení, natož pro jiné osoby v dalších řízeních.

S ohledem na nezákonnost rozhodnutí požaduje žalobce, aby jej krajský soud zrušil a uložil žalované povinnost nahradit žalobci náklady řízení.

IV. Vyjádření žalované a replika žalobce

Žalovaná ve svém vyjádření ze dne 3. 5. 2016 uvedla, že trvá na správnosti a zákonnosti napadeného rozhodnutí. Na podporu svého tvrzení odkázala na rozsudek Soudního dvora EU (dále jen „SDEU“) ze dne 21. 12. 2011, N. S. (C-411/10) Secretary of State for the Home Department a M. E. a další (C-493/10) proti Refugee Applications Commissioners a Minister for Justice, Equality and Law Reform. Tento rozsudek řeší otázky spojené s výkladem některých ustanovení komunitárních předpisů, které se vztahují k nařízení Rady (ES) č. 343/2003 ze dne 18. 2. 2003 (tzn. nařízení Dublin II), podle jehož závěrů je dána domněnka, že s žadateli o azyl bude v každém členském státě zacházeno v souladu s požadavky Listiny základních práv EU, Ženevské úmluvy a Evropské úmluvy o lidských právech. Dále z tohoto rozsudku plyne, že pokud by každé porušení směrnic ze strany příslušného členského státu mělo vést k tomu, že členskému státu, v němž byla podána žádost o azyl, by bylo zabráněno v přemístění žadatele do prvně uvedeného státu, pak by to znamenalo, že ke kritériím pro určení příslušného členského státu uvedeným v kapitole III nařízení č. 343/2003 by bylo doplněno další kritérium vyloučení, podle něhož by drobná porušení pravidel uvedených směrnic v určitém členském státu mohla vést k tomu, že tento členský stát by byl osvobozen od povinností stanovených uvedeným nařízením. Takový výklad by zbavil uvedené povinnosti jejich obsahu a ohrozil by dosažení cíle rychle určit členský stát příslušný k posouzení žádosti o azyl podané v EU. Ve smyslu citovaného rozsudku je třeba vykládat pojem systematické nedostatky azylového řízení tak, že jde o závažné a prokazatelné důvody pro domněnku, že žadatel bude vystaven skutečnému riziku nelidského nebo ponižujícího zacházení. Podle názoru žalované už samotný žalobce vyvrací své tvrzení o zahlcenosti maďarského azylového systému, neboť sám připouští, že většina

těchto žádostí byla podána cizinci, kteří směřovali do jiných členských států EU, kde opětovně požádali o mezinárodní ochranu. Za této situace Maďarsko ani nemohlo provést azylové řízení, respektive jej muselo ukončit, neboť některé členské státy EU žadatele o mezinárodní ochranu přijaly na své území a nežádaly Maďarsko o jejich zpětné přijetí. Podle názoru žalované pak navíc nemá uváděný počet žádostí o mezinárodní ochranu vztahující se k posledním měsícům roku 2015 žádnou relevanci, neboť žalobce se stal žadatelem o mezinárodní ochranu v Maďarsku až v březnu 2016.

K námitkám týkajícím se Srbska žalovaná uvedla, že řada zemí (mezi nimi i ČR, Německo, Dánsko, Rakousko či Spojené království) považuje Srbsko za bezpečnou třetí zemi. Žalovaná v této souvislosti poukázala též na stanovisko generální advokátky Juliane Kokott ze dne 8. 3. 2016 ve věci C-695/15, podle něhož vrácení žadatele do bezpečné třetí země je možné i v případě, že přemísťující členský stát nebyl v průběhu postupu přijetí zpět informován o vnitrostátní úpravě použitelné na vrácení žadatelů do bezpečných třetích zemí ani o praxi uplatňované v tomto ohledu příslušnými orgány.

Na závěr svého vyjádření poukázala žalovaná na skutečnost, že pokud by bylo Maďarsko považováno za zemi, v níž hrozí žadatelům nelidské či ponižující zacházení, stěží by mohlo patřit mezi státy, které si na základě tzv. kvót mají mezi sebou přerozdělit v rámci systému relokací migranty z Itálie a Řecka, kdy Maďarsku připadla podle těchto kvót povinnost převzít 306 migrantů z Itálie a 988 migrantů z Řecka.

Žalobce k vyjádření žalované zaslal svou repliku, v níž uvedl, že judikatura SDEU, o níž se ve svém vyjádření opírá žalovaná, se vázala k dříve platné právní úpravě – Dublinskému nařízení ES č. 343/2003 ze dne 18. 2. 2003. Dále žalobce uvedl, že stanovisko generální advokátky Kokott v případě C-695/15 je mu známo, přičemž dle jeho názoru z něj vyplývá, že maďarská právní úprava neobsahuje žádná kritéria pro posouzení Srbska jako bezpečné země a paušální zastavování azylových řízení s ohledem na Srbsko jakožto bezpečnou zemi je tedy očividně nepřipustné. Podle názoru žalobce jsou nedostatky v azylové proceduře v Maďarsku takového rázu, že fakticky znemožňují reálné hájení práv žadatelů o azyl. Žalobce rovněž poukázal na čl. 39 preambule nařízení Dublin III a na maďarskou právní úpravu azylového řízení, podle níž lze podat žalobu proti rozhodnutí o mezinárodní ochraně do sedmi dnů, což podle žalobce není ústavně konformní mechanismus. Žalobce je přesvědčen, že azylová procedura v Maďarsku je zatížena takovými nedostatky, že jeho zajištění za účelem předání do Maďarska není v souladu s právními předpisy.

V. Posouzení věci krajským soudem

O žalobě krajský soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) a ve smyslu § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců ve věci rozhodl bez jednání, neboť žalobce nařízení jednání nepožadoval a soud neshledal v posuzované věci nařízení jednání jako nezbytné.

Napadené rozhodnutí krajský soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s., přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu zjištěného k datu vydání napadeného rozhodnutí. Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.

Mezi stranami není sporný skutkový stav, který je dokumentován ve správním spisu žalované, který měl krajský soud při svém rozhodování k dispozici a z něhož vycházel. Jediná žalobní námitka v zásadě míří k posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí, a to i ve vazbě na zachování základních lidských práv žalobce, která jsou podle jeho názoru zajištěním za účelem předání do Maďarska dotčena.

Krajský soud předně poukazuje na relevantní právní úpravu obsaženou v Dublinském nařízení. Podle čl. 3 odst. 2 věty druhé citovaného nařízení přemístění žadatele do primárně příslušného členského státu brání existence závažných důvodů se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie.

Namítá-li žalobce, že jeho zajištění je nezákonné, neboť slouží nezákonnému (nepřípustnému) účelu – jeho předání do Maďarska, krajský soud k tomu uvádí následující. Poukazuje-li žalobce na statistické údaje dokumentující zatížení maďarského azylového systému v roce 2015, lze jen těžko tyto údaje vztahovat k aktuální situaci maďarského azylového systému, v níž by mohla potenciálně existovat hrozba zásahu do základních lidských práv žalobce (viz k tomu obdobně rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 14. 1. 2016, č. j. 49 Az 97/2015-82, který se ve svých závěrech týkal situace v Maďarsku v období podzimu roku 2015). Jestliže tedy žalobce namítá existenci systematických nedostatků maďarského azylového systému, pak jím tvrzené údaje a informace o této rozhodné skutečnosti nevypovídají. Je navíc obecně známou skutečností, že Evropská unie na mezinárodním poli podniká razantní kroky k odklonění toku migrantů z tzv. balkánské cesty vedoucí přes Srbsko a Maďarsko dále do cílových zemí západní Evropy (zejm. dohodou s Tureckem).

Pokud se jedná o účastníky zmiňované řízení před SDEU ve věci C-695/15, o předběžné otázce Debreceni Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság, pak lze konstatovat, že SDEU již v této věci rozhodl rozsudkem ze dne 17. 3. 2016 (dostupný na <http://curia.europa.eu/>). Předmětem sporu bylo posouzení možnosti vrácení žadatele o mezinárodní ochranu členským státem do třetí bezpečné země poté, co byl do tohoto členského státu přijat zpět na základě výsledku dublinského řízení. Pro účely předmětného řízení před krajským soudem je pak podstatné, že SDEU (který se v zásadě ztotožnil s názorem prezentovaným generální advokátkou Juliane Kokott) nikterak nezpochybnil možnost vrácení žadatele o mezinárodní ochranu Maďarskem do jiného státu, který považuje za bezpečnou zemi (v daném případě Srbsko). V této souvislosti SDEU konstatoval, že „[v]zhledem k tomu, že příslušný členský stát není v rámci postupu přijetí žadatele zpět povinen informovat členský stát, který žadatele přemísťuje, o své platné právní úpravě, která stanoví domněnku nepřipustnosti žádosti o mezinárodní ochranu v případě žadatele, který přišel na jeho území z bezpečné třetí země, která je definována podle uvedené právní úpravy, nejsou tím, že tyto informace nebyly sděleny, dotčena práva žadatele. Žadatel má kromě toho ve vztahu k rozhodnutí o žádosti o mezinárodní ochranu v příslušném členském státě právo na podání účinného opravného prostředku podle článku 46 směrnice 2013/32 k soudu tohoto členského státu, které mu umožňuje napadnout podle jeho individuální situace na základě článku 38 či článku 39 této směrnice rozhodnutí, které se opírá o vnitrostátní právní předpisy vymezující bezpečné třetí země.“ Krajský soud je tedy přesvědčen, že připouští-li maďarská právní úprava potenciální vrácení žadatelů o mezinárodní ochranu do Srbska, jakožto bezpečné země, není tato skutečnost sama o sobě na závadu. Takový závěr ostatně nevyplyvá

ani ze stanoviska generální advokátky, v němž tato pouze vyzdvihla, že kvalifikace Srbska jako bezpečné třetí země obsažená ve vnitrostátním zákoně nemůže zprostit soud, kterému byla věc předložena, provést vlastní posouzení, zda s osobou bude v dotyčné třetí zemi (v daném případě v Srbsku) zacházeno podle zásad vyjádřených v čl. 38 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/13/EU ze dne 26. června 2013. Krajský soud tedy na tomto místě shrnuje, že z dotčeného rozhodnutí SDEU nelze dovozovat nemožnost předání cizince do Maďarska, jak tvrdí žalobce. Překážku předání by snad bylo možno spatřovat tehdy, pokud by maďarská právní úprava nezakotvovala účinný opravný prostředek proti předání cizince do země, již Maďarsko považuje za bezpečnou třetí zemi ve smyslu čl. 38 směrnice 2013/13/EU.

To však žalobce žádným způsobem neprokazuje, přičemž naopak sám připouští, že proti rozhodnutí Maďarska o žádosti o udělení mezinárodní ochrany lze brojit za použití opravných prostředků. Krátké lhůty pro podání těchto opravných prostředků, kterými žalobce argumentuje, pak mohou samy o sobě jen stěží založit existenci systémových nedostatků ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, neboť nepůsobí přímý zásah do právní sféry cizince, k němuž by mohlo dojít pouze tehdy, pokud by lhůta byla stanovena v natolik krátké době, že by bylo podání opravného prostředku fakticky znemožněno a účinná ochrana práv by byla v řízení o opravných prostředcích vyloučena. Dokazování obsahu cizí právní úpravy, které by bylo třeba k ověření jejího obsahu, žádná ze stran nenavrhl a ani krajský soud je nepovažoval pro posouzení věci za nezbytné. Na okraj krajský soud připomíná, že na cizí vnitrostátní právní úpravu nepůsobí maxima *iura novit curia* (viz k tomu obdobně Potěšil, L., Šimiček, V. a kol. Soudní řád správní. Komentář. Praha: Leges, 2015, s. 456).

Podle přesvědčení krajského soudu nebylo žalobcem osvědčeno, že v důsledku aktuálního stavu maďarského azylového systému mu hrozí zásah do jeho základních lidských práv, který by bylo možno zohlednit ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Přitom je krajský soud seznámen s odkazovaným právním názorem Krajského soudu v Praze ze dne 14. 1. 2016, č. j. 49 Az 109/2015-74. Tento názor však není opřen o provedené dokazování ve smyslu ustanovení § 52 s. ř. s., nýbrž pouze o skutečnosti uváděné žalobcem, s nimiž se Krajský soud v Praze bez dalšího ztotožnil. Tento právní názor není pro krajský soud závazný a krajský soud nemá za to, že by byl podložený a opodstatněný. Naopak krajský soud považuje za nutné připomenout názor Ústavního soudu ČR uvedený v usnesení ze dne 12. 1. 2016, sp. zn. III. ÚS 3561/15, přístupný na <http://nalus.usoud.cz>, v němž Ústavní soud neshledal opodstatněnost ústavní stížnosti cizince proti usnesení správního soudu o zamítnutí odkladného účinku žalobě proti rozhodnutí ministerstva o zastavení řízení o mezinárodní ochraně z důvodu nepřipustnosti, přičemž shledal způsob, jakým se správní soudy vypořádaly s tvrzenými systematickými nedostatky v Maďarsku coby příslušném členském státě EU jako dostatečný.

Polemizuje-li žalobce se závazností tohoto rozhodnutí Ústavního soudu, pak je nutno přisvědčit mu do té míry, že rozhodnutí Ústavního soudu ve formě usnesení se zpravidla nevyznačují precedenční závazností. Soudy jimi tedy nejsou při svém rozhodování v jiných věcech vázány, resp. v případě odchýlení se od právního názoru vyjádřeného v takovém usnesení nejsou nuceny přdestírat konkurující úvahy za účelem překonání právního názoru Ústavního soudu (viz zejména bod 89 nálezu Ústavního soudu ze dne 13. 11. 2007, sp. zn. IV. ÚS 301/05, přístupný na <http://nalus.usoud.cz>). I usnesení Ústavního soudu však může mít v určitých případech, zejména absentuje-li jakákoliv jiná relevantní judikatura, či je takové judikatury pouze pomálu, svůj kvaziprecedenční význam v tom smyslu, že určitý právní problém spočívající v postupu orgánů veřejné moci z pohledu Ústavního soudu nezasahuje do

roviny ústavnosti. Takto je tomu podle názoru zdejšího soudu i v daném případě, přičemž krajský soud považuje za nutné zdůraznit, že poukazem na předmětné usnesení Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 3561/15 nezamýšlel vyjádřit, že by se cítil být jeho obsahem vázán v předmětné věci ve smyslu čl. 89 odst. 2 Ústavy *largo sensu*, avšak uvádí jej toliko pro doplnění, neboť konvenuje i názoru zdejšího krajského soudu.

Vzhledem ke všem shora uvedeným důvodům krajský soud rozhodl, jak je ve výroku I uvedeno.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., když úspěšné žalované nevznikly náklady řízení nad rámec její běžné úřední činnosti (ani jejich přiznání nepožadovala), pročez jí soud náhradu nákladů řízení nepřiznal (výrok III. tohoto rozsudku). Žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročez nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II tohoto rozsudku).

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 11. května 2016

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Běla Kotoučková